

Sygn. akt III KK 145/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 czerwca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Jarosław Matras

SSN Andrzej Ryński

Protokolant Teresa Jarosławska

w sprawie **K. W.**

skazanego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 229 § 1 k.k. i art. 178a § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu, w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

w dniu 10 czerwca 2014 r.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego na korzyść skazanego

od wyroku Sądu Rejonowego w G.

z dnia 28 stycznia 2014 r.13,

1. uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu w G. do ponownego rozpoznania;

2. obciąża Skarb Państwa wydatkami za postępowanie kasacyjne.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w G. wyrokiem z dnia 28 stycznia 2014 r., uznał K. W. za winnego tego, że:

1. w dniu 5 marca 2013 r. w G. usiłował udzielić korzyści majątkowej w postaci pieniędzy w kwocie 200 złotych funkcjonariuszom policji sierż. sztab. P. K. oraz sierż. sztab. M. N. w związku z pełnieniem przez nich obowiązków służbowych w zamian za odstąpienie od zatrzymania go w związku z prowadzeniem przez niego pojazdu mechanicznego będąc w stanie nietrzeźwości, to jest występku z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 229 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 229 § 1 k.k. skazał go na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności;
2. w dniu 5 marca 2013 r. w G. na ul. C. w ruchu lądowym kierował pojazdem marki Mitsubishi Pajero znajdując się w stanie nietrzeźwości, co potwierdzono badaniem urządzeniem typu Alcotest A 2.0-I badanie wykazało 0,60 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, II badanie wykazało 0,66 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu , to jest występku z art. 178a § 1 k.k. i za to na podstawie tego przepisu skazał go na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 85 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. połączył wymierzone wobec oskarżonego kary jednostkowe i jako karę łączną wymierzył karę jednego roku pozbawienia wolności, której wykonanie na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 k.k. warunkowo zawiesił na okres 2 lat, nadto na podstawie art. 44 § 2 k.k. w związku z pierwszym przypisanym oskarżonemu przestępstwem orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych w postaci dwóch banknotów o nominale 100 zł., a na mocy art. 42 § 2 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. w związku z przypisaniem oskarżonemu drugiego czynu orzekł wobec niego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres jednego roku i na mocy art. 39 pkt 7 b k.k. w zw. z art. 49 § 2 k.k. nałożył na niego obowiązek zapłaty świadczenia pieniężnego w wysokości 2 000 zł. na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej.

Wyrok ten został wydany na posiedzeniu w następstwie uwzględnienia złożonego przez prokuratora w akcie oskarżenia w trybie art. 335 § 1 k.p.k. i zmodyfikowanego pismem z dnia 28 stycznia 2014 r., wniosku (zawierającego identyczne propozycje co do wymiaru kar i środków karnych za obydwa zarzucane

oskarżonemu czyny, jak i wymiaru kary łącznej pozbawienia wolności), na który to wniosek oskarżony wyraził zgodę.

Wydany tej treści i w tym trybie wyrok nie został przez strony zaskarżony i uprawomocnił się w dniu 6 lutego 2014 r. (k. 65).

W dniu 30 kwietnia 2014 r. do Sądu Najwyższego wpłynęła kasacja od tego wyroku Prokuratora Generalnego, który zaskarżył go w całości na korzyść skazanego i zarzucił temu orzeczeniu:

rażące i mające wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa procesowego, a mianowicie art. 343 § 7 k.p.k. w zw. z art. 335 § 1 k.p.k. polegające na uwzględnieniu wadliwie zmodyfikowanego wniosku prokuratora o skazanie K. W. bez przeprowadzenia rozprawy i wymierzeniu uzgodnionej z nim kary pozbawienia wolności skutkujące rażącym naruszeniem przepisu prawa karnego materialnego - art. 86 § 1 k.k., bowiem uzgodniona kara łączna została wymierzona w rozmiarze 1 roku pozbawienia wolności, to jest w rozmiarze przekraczającym sumę podlegających łączeniu kar jednostkowych orzeczonych za poszczególne przestępstwa, wynoszącej 11 miesięcy pozbawienia wolności.

Podnosząc ten zarzut Prokurator Generalny wniósł o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w G.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest w sposób oczywisty zasadna, co umożliwiło jej rozpoznanie w trybie art. 535 § 3 k.p.k. Zaskarżony kasacją wyrok wydano z rażącą i oczywistą obrazą tych przepisów, które wskazano w jej zarzucie.

Nie ulega wątpliwości, że powinnością Sądu Rejonowego w G. było – przede wszystkim – rozważenie, czy złożony przez prokuratora, w trybie art. 335 § 1 k.p.k., wniosek o skazanie oskarżonego bez przeprowadzenia rozprawy i wymierzeniu uzgodnionej z nim kary, odpowiada obowiązującym przepisom prawa. Do tego rodzaju czynności zobowiązał go przepis art. 343 § 7 k.p.k., który stanowi, iż jeżeli sąd uzna, że nie zachodzą podstawy do uwzględnienia wniosku, sprawa podlega rozpoznaniu na zasadach ogólnych. Bezspornie Sąd Rejonowy tymże obowiązkiem nie sprostał i nie przeprowadził uważnej kontroli przedmiotowego wniosku. Dowodzi tego fakt uwzględnienia tego wniosku przez Sąd, pomimo, że zawarte w nim propozycje, co do wymiaru wobec oskarżonego kary łącznej pozbawienia wolności,

były jednoznacznie sprzeczne z treścią art. 86 k.k. Przepis ten określa zasady łączenia kar jednostkowych i orzekania kary łącznej. Zgodnie z treścią jego § 1, kara ta nie może być niższa od najsurowszej kary jednostkowej, z podlegających łączeniu, i nie może być wyższa od sumy tych kar jednostkowych.

Odnosząc te wymogi do ocenianego przypadku, kara łączna wymierzona oskarżonemu zaskarżonym wyrokiem za obydwie przypisane mu przestępstwa, powinna być orzeczona w wymiarze mieszczącym się w przedziale od 8 miesięcy pozbawienia wolności (najsurowsza wymierzona mu kara jednostkowa) do 11 miesięcy pozbawienia wolności (suma obydwu wymierzonych mu kar jednostkowych).

Tymczasem – uwzględniając (zgodnie z jego treścią) przedmiotowy wniosek – Sąd Rejonowy w zaskarżonym wyroku, wymierzył oskarżonemu karę łączną pozbawienia wolności w wymiarze jednego roku, i tym samym przekroczył sumę kar jednostkowych orzeczonych za obydwie przypisane oskarżonemu przestępstwa.

Czyniąc tak Sąd ten niewątpliwie rażąco naruszył przepis art. 86 § 1 k.k. Było to następstwem, wspomnianego już, uchybienia normom art. 343 § 7 k.p.k. w zw. z art. 335 § 1 k.p.k., poprzez nie dopełnienie przez Sąd obowiązku dokonania kontroli poprawności złożonego przez prokuratora wniosku w trybie art. 335 § 1 k.p.k., również w aspekcie zgodności jego treści z przepisami obowiązującego prawa karnego materialnego.

Oczywiste jest przy tym to, że wcześniejsze dostrzeżenie opisanego błędu obligowało Sąd, do wezwania prokuratora do ponownego zmodyfikowania treści wniosku, w szczególności w zakresie proponowanego wymiaru kary łącznej pozbawienia wolności i uzyskania, w tym zakresie, zgody oskarżonego. O ile zaś Sąd – dokonując takiej oceny wniosku – uznał by, że nie zachodzą podstawy do jego uwzględnienia, to wówczas był zobowiązany skierować sprawę na rozprawę do rozpoznania na zasadach ogólnych (art. 343 § 7 k.p.k.). Zaniechanie realizacji przez Sąd przyznanych mu – przy rozpoznaniu złożonego przez prokuratora w trybie art. 335 § 1 k.p.k. wniosku – uprawnień, jak i nałożonych na niego, w związku z tym, obowiązków, doprowadziło do tego, iż zaskarżony wyrok, jako dotknięty tak rażącym naruszeniem prawa materialnego nie może się ostać.

Wpływ stwierdzonych uchybień na treści zaskarżonego orzeczenia jest istotny.

Bez ich zaistnienia, nie byłoby w ogóle możliwe – przy uwzględnieniu stwierdzonych wysokości kar jednostkowych pozbawienia wolności podlegających łączeniu – orzeczenie wobec oskarżonego kary łącznej pozbawienia wolności w takim, niedopuszczalnym *in concreto*, wymiarze.

Konsekwencją uznania oczywistej zasadności rozpoznawanej kasacji było uchybienie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu.

Rozstrzygając ponownie Sąd ten będzie miał na względzie powyższe uwagi i spostrzeżenia.

Orzeczenie o kosztach uzasadnia treść art. 638 k.p.k.

Z tych wszystkich względów, orzeczono jak wyżej.